

LBRIS

We know
books

ALINA ȘOVA

OAMENI LA PESCUIT

Roman

WWW.CORESI.NET

*Diana Marcu, cu iubire, mii de mulțumiri cu cântec,
pentru tot și toate, de la începutul veacului!*

*Andrea Garbarino, merci pour l'harmonie parfaite et
créative de notre amitié! Merci pour la musique et tes
conseils en or!*

*For Lennon Kloser: thank you for your light and
guidance! And above all, thank you for the divine
music you gave us all!!*

*Et un remerciement chalereoux a vous,
chère Madame Valérie Bouland!*

CUPRINS

PRECUM ÎN CER

20	1: De-atunci, acum nu-mi mai aduc aminte
26	Jurnal. Caietul albastru: Oslo, 29 decembrie
27	2: Oastea lui Kant
51	3: Osnabrück
57	4: Pe bune
72	5: Cu cântec
74	6: Când trecea lelea răul, râul...
90	7: Cum să prinzi păsări
99	8: Moon Landing
106	Jurnal. Caietul negru: 25 august, București
111	9: Frozen
123	10: Ma' Ze
129	11: The Good Boy

- 135 Jurnal. Caietul roșu: 25 Decembrie, Oslo
- 144 12: Pe galantar, o fată
- 151 13: Și-n paradis se moare
- 163 14: Video games
- 180 15: Carmin
- 184 16: Borșul Zvetlanei
- 191 17: Dinspre pământ, pluteau îngeri în sus. La fel și fulgii

AȘA ȘI SUB PĂMÂNT

- 207 Jurnal. Caietul verde: Oslo, 2006.
- 222 18: Album de familie
- 232 19: Airbus 380
- 253 20: Știi tu
- 253 Jurnal. Caietul verde: 6 aprilie, Miami
- 256 21: Tom
- 269 Jurnal. Caietul violet: 3 iulie, St. Barths
- 272 22: Pândesc pereții, râd și completează
- 274 23: Doișpe cu doișpe
- 279 24: Meditație ghidată
- 291 Jurnal. Caietul negru: St.-Barths, să tot fie august acum
- 293 25: Să cazi în copcă

- 303 26: În ape-adânci
- 311 27: Iubirea-i atunci când...
- 320 28: Un delfin
- 332 Jurnal. Caietul violet: St.-Barths, 29 pe 30 Mai
- 336 29: John Locke, mici, caș și bere
- 351 30: Phoenix
- 355 31: Mural
- 369 32: Zoso
- 379 33: Luna
- 381 Jurnal. Caietul negru: atunci, în Osnabrück
- 384 34: Ușa
- 389 35: În groapă

AER

- 407 36: Tom
- 414 Jurnal. Caietul negru: St.-Barths, aprilie-mai
- 416 37: Doar cei ce vor să vadă, vor vedea
- 420 38: Ping!
- 421 39: Sarmale, dor, acasă și alte cele
- 427 40: Ecou

PRECUM ÎN CER

*Quand l'amour pour le proche était encore à la mode
Când dragostea de-aproape era încă la modă*

– Alo? Mama?

– Alo? Alo? și vocea răsună, ca și cum ar fi strigat pe cineva, departe, pe coline.

– Mama, pune-ți aparatul auditiv. Alo, mă auzi?

– Alo? Alo? Lia, tu ești? De ce nu vorbești? Mă auzi?

– Mamă! țipă Lia în receptor, schimbă urechea! Cu dreapta auzi mai bine!

Pauză și foșnet în telefon.

– Alo? au urmat sunete ca un găfâit, de parcă între cele două urechi și cele două mâini, ar fi fost parcursă distanța unui maraton, pentru a le cuprinde și-a le aduce împreună, acolo, lângă voce.

– Acum mă auzi? reveni Lia, cu o voce mai caldă.

– Aaaa, la boala, că nu te auzeam!

– Știu, știu... se auzi zâmbetul Liei în receptor. Tu ce mai faci?

– Bine, uite, învârteam sarmale pentru tac-tu, că iar i s-a făcut poftă! Dar tu? Zi, tu ce mai faci!? Mai lasă-mă pe mine, că-s bătrână! Un zgârci și-un ciot, cu ce mă laud!

– Bine, bine... mă gândeam să mai vorbim...

– Aha... Da' ce? Mi-ești supărată?

– Nu, nuuuu... și Lia își dresă vocea, ca s-ascundă lacrimile.

Plânsese toată după-amiaza aceea, în timp ce dăduse peste tot cu aspiratorul. Voia să scape de vedenii, să le-aspire, să le arunce ca pe niște scame. Îl vedea peste tot și, știi... e dureros

să ai «pe cineva» în casă, să-l lași în casa ta, ș-apoi să-l vezi cum își ia bagajele frumos, își pune palma-n cur și pleacă cu mobilă cu tot și cu inima ta înlemnită! Cu mobilă, da, că nici mobila, deși rămasă locului, nu mai era ce-a fost! Era o catastrofă: ciobită, spartă, goală, prăfuită de amintirea lui; și cum a stat acolo, el, pe colț, pe canapea, cum a mâncat acolo în bucătărie, la masa ei, găluște, cum s-a spălat, acolo-n cada ei ciobită. Era goală: și ea, și casa și mintea ei... tot. Doar amintirea lui arunca un doliu peste tot, peste oraș, pe străzi, peste lumea toată.

– Guillaume e peste tot, și, în același timp, niciunde, șopti Lia, știind că mama ei n-o să audă.

Și apoi, mai tare:

– Sunt bine!

Și-apoi, trăgându-și mucii:

– Tata ce face?

– Iaca, tac-tu tot îmi arăta mai devreme că au început să vină berzele, și zice „Fă, Marie, uită-te la dreapta!” și io mă uit, și tot numărăm niște mașini, că asta se vedea la dreapta. Erau parcate, una lângă alta, una verde, una albăstruie și una galbenă, cred să fi fost un taxi. Și le număr io pe toate, nu văd nimic în plus și zic: „Gata! M-am uitat, na!” Și tac-tu zice: „Și-ai văzut cât de frumos zburau în V?”, la care eu: „Cini, măi, Tudorică? Mașinile?”, la cari, tac-tu: „Berzele, Marie, berzele! Tu unde te uiți?” Dar eu de unde să pricep că să mă uit pe cer? El doar mi-a zis, *la dreapta*. Nu *sus* sau *jos*.

Lia râdea.

– Dă-l și pe tata, să văd el ce zice.

– Na-ți-l! Ți-l dau, să râdeți amândoi de mine!

– Alo! Lia! și auzi vocea veselă a tatălui ei. Mă-ta-i chiaună rău!

– Heeei, tată! Ia zi: cu berzele cum e?

– Îi zic să se uite să vadă ci frumos mai zburau berzele, că gata, de-amu vine primăvara, și ea nici nu știe să se uite. Noroc că știe să învârtă sarmalele-n foi de viță! Acolo știe unde-i dreapta, și sus, și jos.

– Vezi să nu te trezești tu cu o dreaptă, sus, peste ochi, se auzi vocea mamei în surdină.

– Păi da, măi tată, continuă Lia, înveselită, tu să explici frumos, unde, și ce să vadă!

– Zici tu? Învață oul pe găină! De Paște vii?

– Nu știu...

– Nu știi? De ce nu știi? Să știi! Ce-i așa greu? Îți iei bilet, pui curu-n tren și vii. Ia zi, că te aud cam abătută, băiatu' cela, de i-ai povestit lui maică-ta de el, tu mai vorbești cu el?

– Guillaume?

– Așa! Gheorghiiță! Ia zi, e băiat bun?

– Chiar este... Și, știi, mă tot gândeam, mă tot bate un gând să mă duc la el să-l văd... suspină Lia.

– Tu? Nu te duce la el, că e departe! Chiar, unde e?

– E în Miami!

– Ahăăăă! Departe tare! Tu cheamă-l aici, ca să îi dau eu un vin bun și sarmăluțe-n foi de viță!

– He-He! Nu cred că știe el sau că pofteste la din astea... izbucni în râs, Lia.

– Nu? Nicio problemă! Am și-n foi de varză murată, dacă face mofturi! Am tot ce vrea! Și să îi spui că am făcut un vin bun, măi Lia, măi, 500 *de kile*. Ptiii! Roșu-rubiniu, puțin dulceag, nu tare, nu-ți bate inima după el.

– Nu-ți mai bate deloc, adică! se auzi vocea veselă a mamei, în fundal.

– O să îi placă americanului tău! Sau francez? Ce e? Mă rog! Ce-o fi, îi dai și sarmale! Și cozonac, dacă o mai putea,

desert! Dar să îi spui că dacă nu mănâncă măcar zece sarmale, nu scapă! Nu-i bun de bărbat! Trebuie să îmi arate că știe să mănânce bine, dacă vrea să te ia! Că face mă-ta niște sarmale bune! Tu ai uitat! Mă rog, ea doar le învârte, că umplutura o fac eu, că știu mai bine. Și varza murată, tot eu! Știe băiatul, știe! Sunt cel mai gospodar, Lie! Cel mai cel! Mare noroc a avut maică-ta cu mine!

– Taci, nu mai spune prostii fetei! se auzi mama din fundal. Întreab-o dacă a mâncat, ce mai face? Întreab-o cum mai merge cu doctoratul, nu tot îi spune de mațele tale, că ne-ai tocit urechile!

Și tatăl ei râdea, vădit bucuros că a reușit să provoace o reacție, de orice fel. Și către Lia:

– Hai, că nu mă mai lasă nebuna să vorbesc. Lasă doctoratul, că nu asta o mărita-o! Are ochi frumoși, ca mine! De-aia se uită Gheorghită după ea! Cum ai zis că-l cheamă? din nou spre Lia, mai apăsător, în receptor.

– Guillaume! îi răspunse Lia, râzând. Dar Ghiță cred i se potrivește foarte bine.

– Auzi! Când o să vină aici, Ghiță îi spunem! Râdem de el, da' ce? N-o să se supere! Ghiță e nume frumos, de neam! Auzi, și mănânci, da? Că mă pune mă-ta să te întreb.

– Mănânc! Da, da!

– Dar nu răbdări prăjite, da? chicoti tatăl la telefon.

– Nu, nu...

– Auzi, dar dacă tu o să te duci la Ghiță-al tău acolo, la Miami, ce-o să mănâci de Paște? Sarmale au?

– N-au acolo așa ceva, măi tată...

– Da' murături?

– Nici, nu-i ca pe la noi...

– Aaaaai de mine și de mine! Dar rău o s-o mai duci! Nu tu murături, nu tu sarmale! Vin au?

– Din asta au!

– La magazin, sau făcut de ei în casă, gospodari, așa ca mine?

– La magazin, normal!

– Deci n-ai făcut de casă? exclamă, contrariat, fără a-i veni a crede.

– Nu cred că e legal acolo să...

– Ptiu! Oribil! Auzi, tu, Marie, tu: în America nu-i lasă să facă vin de casă! Păi oamenii 'ceia ce beau? Otravă? Vin cu pastile de la magazin! Pfaaai! De-aia mor cu toții, pe capete, de cancer! Uite, noi, sănătoși! Păi eu beau de zeci de ani, sute de litri, și n-am nimic! Decât că mă îmbăt oleacă, dar nu mă ține mult. Mă sfădesc olecuțică cu maică-ta, să știe cine-i cocoșu-n casă, apoi mă culc și-mi trece! Și-a doua zi, de la capăt! Și n-am nimic! Sănătos tun! Bun, și zi, totuși, mie nu-mi e clar ce-o să mănânci tu în America, la Miami?

– Cred că... pește, *tortillas*, avocado, o să văd eu, că pe acolo, din câte am citit și mi-a mai spus Guillaume, bucătăria locală are o puternică influență cubaneză.

– Pfai! Cubanezi? Țigani de-ai lui Fidel!

– Nuuuu, tată! Doamne! Nu-s țigani, măi tată, sunt cubanezi, din Cuba.

– Da' ce, nu știu eu? Îs tuciurii! Ia vezi, poate îmi vii cu vreun țigan la ușă, că te dezmoștenesc!

– Vai, tată! Nu pot să cred ce-aud!

– Guillaume ce culoare are? E roz, așa ca mine, la obraz?

– Știi ce? Am încheiat discuția aici! îi răspunse, contrariată, Lia.

– Pfaaa! E clar! Un tuciuriu! Auzi, Mărie, fata noastră umblă cu țigani!

– Ce tot îndrugi, Tudorele? Mai lasă păhăruțul! se auzi mama, în surdină.

Și apoi, Tudorel, către Lia, din nou, în receptor:

– N-am eu încredere în niciun cubanez, că ăștia sunt ca ăia de la Slobozia, da' nu știu eu?! Lostrițari! Niște țigani! Nu sunt răzeși ca noi! Nu au pământ, nici oi, nici casă! La ei, în Cuba, e colectivizare. Și în America: păi sunt fugari! Ptiu! Și tu, de la ei o să mănânci? Ptiu! O să slăbești, vezi tu! Las' că vin să-ți aduc gogonele! Și niște caș.

– De fapt, dacă vrei să știi... se aprinse Lia. Dar n-apucă să spună.

– Bine, bine, hai, de-astea să le zici la facultate. Te duci frumos în America apoi vin eu la tine să-ți aduc să mănânci, doar să-mi zici ce! Deci gogonele, caș, miere și poate niște fragi, da?

– Da... se înmuie Lia, văzând că nu are sorti de izbândă, dacă te-or lăsa cu ele pe avion...

– Da' de ce să nu mă lase? Ce au? Îs bombe? Numai dacă mănânci prea multe, te balonezi puțin și tragi după-aia bombe toată noaptea, pe sub plapumă! Ca mă-ta! Dar eu o să le arat la vamă, colo, puse frumos, într-un borcan de 5 kile, să nu se strice. Și-apoi borcanul, pac: în bagaj, la cală. Ce? Nici așa nu-i bun? Cine stă, la urma urmei, să se uite în borcanul meu de gogonele?

– Vezi să nu se spargă pe avion! hohoti Lia.

– Ioti, auzi tu! Dar de ce s-o sparge?

– De la presiune. Altitudine, știi tu...

– Eh, și? S-o sparge! Și? S-o scurge zama, dar gogonelili tot or să rămână! Cu-atât mai bine, o să fie mai ușoară valiza

după-aia, că nu o să mai car și zama de la gogonele! continuă tatăl, optimist.

– Bine! Păi îți spun când plec eu, și vezi tu când te organizezi să vii în vizită la noi!

– Da! Dar numai după nuntă!

– Hop-hop! Ce nuntă, tată?!

– Păi tu crezi că eu vin la tine să văd cum trăiești cu unu' în păcat? Nu! Poate să-l cheme și Gheorghe și Ne-Gheorghe! Nu vin! Ce o să zică lumea? Ee? Dar altfel o fi, și cu mândrie le-oi spune vecinilor că mă duc să duc gogonele la fata mea, măritată în America!

– Dacă e pentru atâta, poți să le spui de-acum că-s măritată!

– Tz-tz! Că nu e adevărat! Te duci, te măriți frumos, și după ce te măriți, mă chemi.

– Păi stai așa, la nuntă, n-o să vii?

– Nu, că nu-i așa de important! Oricum, ce-o să serviți la masă? Să mănânc mâncare de țigani? Lasă, faceți voi nunta liniștiți, în stilul vostru, cu răbdări prăjite și vin de calici, făcut din pastile și otrăvuri, și vin eu după, să v-aduc de toate, să vă impresionez, să zică ăia „Uite, băăă, ce omenos, Nea' Tudorică ăsta! Și câte are! Și câte mai împarte pe la toți!” Da, Lia? Ne-am înțeles?

Și Lia, râzând în hohote, de partea cealaltă a receptorului:

– Ne-am înțeles, tată, ne-am înțeles!

– Salutări lu' Ghiță din partea lu' socru mic!

– O să îi spun! Auzi, tată, până una-alta, ai avea să-mi împrumuți niște bani? Îți spun eu pentru ce...

1: De-atunci, acum nu-mi mai aduc aminte

– Îmi amintesc exact cum am murit. A doua oară era și el acolo.

– Și ce-ai simțit?

– Că nu am de ales.

– De ce?

– În fața lui n-aveam... nu am... nicio putere.

A doua oară, atunci când a murit, era și el.

Îi arătă intrarea, făcând o mișcare scurtă cu bărbia, iar ea, privind în spate, îl urmă.

În spate, nimeni: numai vântul ce-i ridica-n sus, curios, rochița albastră, iar în zare, catarge lungi franjurau linia orizontului, în port. O umbră, lunecă puțin la stânga, dar n-o băgă în seamă: pe insula aceea rătăceau de mult nenumărate duhuri.

De câteva luni bune, era-n St.-Barths. Nu că și-ar fi dorit; așa s-a întâmplat. Briza fierbinte, oceanul larg deschis, și plajele de aur, aroma zaharisită de rom și banane prăjite, podelele de lemn, albe, mâncate de cari și de timp și mozaicul de limbi și dialecte, toate îi aminteau că nu era acasă. Așa că, pășind în casa

aceea, lăsa în urmă toate astea, fiindu-i clar că trebuie să-l urmeze. Ultima oară, fugise ea de el, parcă știind că-n goana ei o să ajungă fix acolo, din nou, la el în brațe. Zburând în cercuri, ca un cărăbuș pe sfoară, cu acul bine înfipt în piept, realizează că toată fuga ei fusese un ocol zadarnic, o zbatere plăpândă, inutilă, căci, pân' la urmă, toate drumurile duc înapoi la el.

Îl urmă, într-o cameră mare, albă, aproape goală, și văzu un bar oval, în spatele căruia dănuia lumina peste un perete făcut dintr-un mozaic de oglinzi, de diferite culori: roz-auriu, alb-verzui, arāmii și albastre, toate ciupite de patina timpului, toate, parcă, holbându-se la ea, lăsând să se întrevadă un orizont ciobit și orb, de adevăr. Realitatea, o reflectau în diferite feluri, în diferite unghiuri de lumină; o redau chiar și pe ea, paralelă cu ea însăși. În spatele barului, un bărbat frumos, înalt, discret și tăcut, cu părul sârmos, tuns scurt, și pielea atât de-ntunecată încât bătea înspre albastru-cobalt, lustruia un pahar de *whisky*, ce strălucea, plăpând, în mâinile lui mari. O privea, pe sub genele scurte și stufoase, o privea pe ascuns, nepierzându-și prezența statuară, conturată de contrastul cămășii albe de in. La gât, avea un pandantiv de turcoaz, atârnat de un șnur de piele, la fel de închis la culoare ca și pielea lui ca de onix, făcând să pară că talismanul îi crescuse direct din piept, din inimă, luminând ca apele celor o sută de mări din Caraibe. Deși își dădu seama că îl privește cu gura căscată, misteriosul bărbat se răsuci discret pe călcâie, nepăsător, etalându-și omoplații amplii, ce se ghiceau pe sub cămașă.

– Acolo! îi repetă vocea din spate, în timp ce ea continuă să privească, absorbită, înspre bar, lăsând să plutească-n aer linia arcuită a privirii ei, ce tăia razant aerul din încăpere, cuprinzând vestul și estul, într-o diagonală precisă, din colțul camerei, unde se afla, până dincolo de oglindă.